

FILIP OKÁČ

# BARD Z RILANTY



● ■ pointa

# Bard z Rilanty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**www.pointa.cz**  
**www.albatrosmedia.cz**



**Filip Okáč**  
**Bard z Rilanty – e-kniha**  
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.



FILIP OKÁČ

# BARD

Z RILANTY

● ■ pointa





*Tento příběh se odehrává ve fiktivním světě  
Rilanta. Rilanta je domovem mnoha bytostí,  
od noblesních elfů až po zrádné harpyje,  
je světem nebezpečným i nádherným.*

*Je to příběh o Eofledovi, člověku neobyčejném.  
Vydá se na dobrodružství, které jistě stojí za to  
vyprávět. Píše se rok 950 prvního letopočtu.*





## KAPITOLA PRVNÍ:

# Mladý bard

V malé vísce Zelená Lhota žil kdysi bard jménem Eofled. Byl to člověk ve věku 25 let, o výšce zhruba metr osmdesát, s hnědými, středně dlouhými vlasy. Byl to člověk kreativní, milý a krásný.

Eofled měl sen. Chtěl procestovat všech pět království Rilanty. Potřeboval inspiraci pro nové písně a básně. Áreth bylo elfské království a jeho pánem byl Otheros. Tenebris bylo královstvím Telebrina, který byl rovněž elf. Království Rémes vládl člověk Emret. Země trpaslíků se jmenovala Demzie a její pán Gomlon byl velice schopný král. Poslední království Tentrie bylo království lidí a vládcem tu byl Sethil. Eofled bydlel v Zelené Lhotě, která patřila do království Rémes.

Jednoho dne se vydal do své oblíbené hospůdky na kraji vísky. V této hospodě trávil Eofled spoustu času. Někdy jen popíjel, bavil se, občas také v hospodě zpíval písně. Dnes však ne. Jeho plán byl prostě se jen opít s přáteli.

Jakmile však dorazil do hospody a začal popíjet, všiml si, že v hospodě je někdo cizí. Zahlédl muže, kterého tu ještě nikdy nepotkal. Záhadný muž byl velmi opilý. Podle jeho loutny Eofled poznal, že to je bard. Zanedlouho také ten muž začal zpívat:

*Ach, národe maličký  
Rozjímám tu u svíčky  
Nad vaším krásným domovem  
Pohledět na loučky  
Sledovat ovečky  
Jak se pasou nad tím vrchem  
Ach, národe maličký*



*Přesto jak veliký  
Zdáš se srdcem  
Vřelé přivítání každého čistého čeká  
Ach, hospodský, nalej mi  
Ach, hospodský, nalej mi  
Mě zítra čeká cesta velká*

Eofled byl zpěvem neznámého barda uchvácen. Jistě, byl opilý, ale z jeho projevu bylo cítit opravdové nadšení z návštěvy země trpaslíků. Eofled zatoužil si s bardem promluvit.

„Zdravím vás, pane, váš zpěv mě nadchnul. Je to opravdu v Demzii tak krásné, jak zpíváte ve své písni?“ zeptal se Eofled.

„Totiž,“ snažil se odpovědět opilý bard, „na našem světě světlém, neobyčejně krásném, je vše impozantní, vše, co vidíš okolo sebe, je neobyčejné, ale musím uznat, království trpaslíků, to je doopravdy jiná úroveň, musím se vydat stezkou jinou než zpátky k té kráse, ale doufám, že se tam někdy vrátím...“

V ten okamžik spadl opilý bard na zem a ani vřelý Eofledovy díky nezaznamenal. Bardova řeč však Eofleda motivovala, aby konečně vyrazil vstříc svému osudu. Opustí svou vísku, procestuje všechna království a jeho poslední zastávka bude v Demzii. Takový je plán. Taková bude realita.

Eofled se posadil zpátky ke svým přátelům z vesnice. Kamarád Abel se ho zeptal: „Co ti říkal ten ožrala?“ A zasmál se.

„Motivoval mě, Abe. Zítra, již zítra musím odjet na svou cestu,“ odpověděl Eofled.

„Ale kam bys chtěl jet?“ zeptal se nechápavě Abel.

„Mnohokrát jsem ti říkal, že chci vidět svět. Že chci procestovat všechna království. Píseň toho barda mě popohnala k tomu, abych již jen nevyčkával na správný moment a prostě šel. Zvu všechny u tohoto stolu na panáka. Bude to můj poslední,“ pravil Eofled odhodlaně. A tak se před cestou s přáteli ještě jednou pořádně opil.

Když dorazil domů, ihned usnul.

Probudil se ve svém prochladém domečku brzy ráno a začal se pomalu chystat. Nejdříve si však udělal čaj, zapálil dýmku a rozjímal. Přemýšlel o všech těch letech, která zde prožil, a napadalo ho mnoho otázek. Kdy se ze své dlouhé cesty vrátím? Budu stejným člověkem? Co když se mi něco stane? Vrátím se vůbec? Všechny tyto věci mu zatemňovaly mysl,





ale žádná ta myšlenka nebyla dostatečně děsivá, aby ho odradila od vysněného dobrodružství.

Jakmile dokouřil, naskládal do mošny nějaké jídlo a vodu. A také všechny peníze, které si vydělal v hospodě při zpívání písní. Otevřel dveře a zhluboka se nadechl, pak chalupu zamkl a už se neohlížel zpět. Neohlížel se, protože neměl za kým. Přestože zde žil celý život, jeho rodina tu už dávno nebyla. O něj a jeho sestru Nivii se starala jen matka, ta však zemřela, když bylo Eofledovi pouhých třináct let a Nivii devatenáct. Nivie se prostě vypařila. Nikdo nevěděl, kam zmizela ani jestli ji ještě někdy někdo uvidí.

Eofled tedy bez váhání vyrazil na cestu.

První dny byly pro barda velmi náročné. Nebyl vůbec zvyklý, už po dvou dnech mu cesta dělala značné potíže. Občas narazil na nějakou hospůdku, kde přespal, ale někdy se musel spokojit se spánkem pod širým nebem. Každý den však ušel značný kus cesty, vůbec neotálel. Bylo to však den za dnem náročnější a Eofled postupně zpomaloval. Byl vděčný za to, že jej nikdo nepřepadl ani nenarazil na žádnou divokou zvěř.

Jeho největším nepřítelem bylo počasí. Jednu noc po dlouhé a strastiplné cestě uleh na místečku, které se zdálo víceméně bezpečné. Žádná hospůdku nebyla v dohledu, a tak se musel zase smířit se spánkem venku. Po velké námaze konečně dokázal rozdělat oheň a trochu se ohřát. Měl ještě v zásobách nějaký chléb, ale už měl chuť na pořádný kus masa. Za chvíli se však jeho apetit zdál jako ten nejmenší problém. Přišla bouře. Okolo něj to začalo buráct. Nebe plakalo a stromy se ohýbaly, až se téměř lámaly. Kmeny stromů však byly pevné, a tak popadalo jen pár větviček.

Eofled se skryl pod křoví a čekal, až ta hrozná bouře přejde. Po hodině se počasí přece jen uklidnilo a on se mohl trochu prospat. Na cestě měl Eofled většinou bezesné noci, a když už se mu něco zdálo, hned to zas zapomněl.

Sám nevěděl, jak dlouho už jde, možná týden, možná deset dní, když narazil na slavnou hospůdku U Čtyř bratrů na kraji vesnice Horodest v království Tentrie. Hospodu založili před dávnými časy bratři Blivonovi a jejich potomci ji vlastnili dodnes.

Eofled otevřel dveře a přistoupil k hospodskému. Všiml si jeho tmavé pleti. „Vy musíte být potomek slavných bratrů Blivonových, že je to tak? O těch mi kdysi někdo vyprávěl.



Je pravda, ctihodný pane, že uvěznilí Temnou paní? Nejtemnější postavu historie Rilanty?“ vyzvídal neodbytný Eofled.

Hospodský na to: „Ano, dalo by se to tak říct. Co vás přivádí do mé krčmy, cizince?“

„Jsem pouhý dobrodruh a bard. Mým plánem je procestovat všechna království a získat potřebnou inspiraci pro mou hudbu,“ odvětil Eofled.

„Ále, bard? To se mi hodí. Nechtěl byste tu chvíli zůstat? Pobuďte u nás, pozdržte svou cestu. Víte, při zpěvu a lepší zábavě budou zákazníci více pít. Berte to jako takový přivýdělek na cestu. Co říkáte?“ optal se hospodský.

„Některé nabídky se těžko odmítají. A proto ani tuto neodmítanu, šéfe!“

A tak si náš bard udělal nečekanou sedmidenní zastávku v hospodě. Bral to jako cennou zkušenost a dobrý přivýdělek. Peněz nikdy není dost, nemohl přece vědět, jak dlouhá bude jeho cesta. A tak zůstal.

Přišel nový den, Eofled se krásně vyspal v jednom z pokojů v krčmě. Sotva vytáhl paty z ložnice, spatřil pana hospodského s jeho ženou. Spontánně začal se zpěvem:

*Ach, jaký to nádherný den  
Hleďte všichni, koukejte ven  
Slunce hřeje, slunce pálí  
Slunce se směje támhle v dáli  
Dnes já si vydělám pár mincí  
Dnes já budu zpívat v krásném hostinci  
Pane hospodský, děkuji vám  
V poklidnou spolupráci pevně doufám  
Po dlouhých sedm dní budu vás bavit  
A pak zas na cestu dalekou  
Se mohu vypravit*

„No, entuziasmu máte dosti, to je zřejmé, pane Eoflede. Doufám, že takhle energicky budete zpívat i tehdy, až bude hospoda překypovat lidmi,“ pravil hospodský.

„No to se nebojte, pane hospodský, já už tolikrát v naší hospůdce zpíval, že to nedokážu ani spočítat. A vůbec, prozradíte mi své jméno, pane? Se vši úctou vás nechci dokola nazývat jen panem hospodským,“ zeptal se vesele Eofled.



„Peck, jmenuji se Peck. Nezní to tak hezky jako to vaše Eofled, ale nestěžuji si,“ odvětil Peck a pokračoval: „Má žena vám připraví snídani. Pak se můžete porozhlédnout po více, ale přesně v sedm buďte tady!“

„Rozumím, Pecku. Budu zde už za pět celá, abych vám ještě krátce pověděl, co se mi nejvíce líbí ve vaší jistě krásné vesnici.“

Jen co vyrazil z hospody, někam ho to táhlo. Jeho nohy jako by poslouchaly někoho jiného. Dorazil ke kapličece na návsi a dal se doleva. Jak se blížil ke kraji vesnice, víc a více cítil strašný puch. Konečně dorazil k podivně vypadajícímu stanu. Cítil nezkratnou touhu vejít, i když netušil proč.

Uvnitř ho přivítala stará paní. „Ach, zdravím tě, mladý Eoflede, budoucí barde všech bardů... cháchá,“ pravila s úšklebkem stařena. „Musím ale přiznat, že jsem tě nečekala tak brzy.“

Eofled byl poněkud nesvůj. „Také vás zdravím, paní. Ani vlastně nevím, proč tu jsem, ale vy vypadáte, jako byste to věděla. Prozradíte mi, proč mě to sem tak táhlo?“

„Ale ovšem, mladíku. Přišel jsi, protože jsi na velké cestě. A na velké cestě tě potkají veliká nebezpečí. Já jsem vědma a za skromný příspěvek ti poradím, co musíš udělat, abys vše zvládl.“

Eofled zaváhal, ale pak dal stařeně deset stříbrných. Přece jen se nezdála jako nějaká klasická podvodnice. Vědma spustila:

*Mnohými nebezpečími si na cestě projdeš  
Než na konec své cesty dojdeš  
Jedno nebezpečí hádanka bude  
Neboť lest na nás číhá všude  
Odpověď se neliší od jména muže, jenž ti na cestě bude nejbližší  
Poslouchej svůj rozum před koncem cesty  
Pokud se chceš vyhnout neštěstí  
Na cestě najdeš to, co ti chybělo  
Vše co tě čeká, nakonec prospělo  
Až nastane situace nejhorší, nezoufej  
V hrobový klid v blízké budoucnosti nedoufej*

„A za tohle jsem vám dal deset stříbrných, babi? Vždyť tomu ani nerozumím. To je pěkná zlodějina!“ zlobil se Eofled.

„Uznávám, barde, že jsi byl velkorysý, má věštba se ti však bude hodit! Nezpochybňuj mé umění, mladíku!“

